

El Barça ho té negre

RAFA GIL

Josep Guardiola ha recollit els primers xiulets al Camp Nou. La trajectòria d'aquest jugador, un dels símbols del Barça de les quatre lligues, sintetitza a la perfecció l'actual crisi de joc de l'equip blau-grana.

Qui no es consola és perquè no vol, diu la saviesa popular. No sols es tracta d'una gran veritat, ans és aplicable a un ventall immens de situacions. Per exemple, la del Barça al final de la primera tongada de la Lliga. Alguns mitjans de comunicació subratllaven, amb raó aritmètica, que el Barcelona només tenia, després de les 19 jornades fetes, un punt menys que en el mateix moment de la victoriosa Lliga anterior: 25 contra 26. I aquesta conclusió permetia una sobredosi d'optimisme.

En efecte, aquest punt de diferència no representa cap llast irremeiable, i el Barça encara pot ser campió per cinquena vegada consecutiva. Però convindria que aquesta innegable possibilitat no es transformés en un acte de fe i menys en una actitud d'excessiva confiança. La mateixa aritmètica que ens in-

Per a ser campió, durant la segona volta de la Lliga el Barça hauria de superar la mitjana anglesa, de tres punts cada dos partits, i esperar que el Madrid ensopegués més del compte.

dica l'escassa importància del punt en qüestió ens diu moltes coses més, malauradament bastant inquietants. La primera, que l'any passat, en començar la segona volta, tenia tres punts més que el Reial Madrid, quan enguany en tenia quatre menys; en realitat són cinc, perquè costa de creure que el Barça pugui superar al partit de tornada el 5 a 0 del Bernabeu. Però hi ha més motius de temença, deixant de banda fins i tot el malestar als vestidors, la finalització/renovació de contractes, les trampes a la gespa, la pèrdua de qualitat de la plantilla i un evident desconcert tàctic de la direcció tècnica.

Si es comparen els números que l'avenç progressiu de la Lliga va generant amb els de la temporada passada i de les anteriors, començant per la gesta del 1990-1991, en podem treure conclusions molt significatives i allisonadores. Una Lliga -38 jornades- té

ORIOL MARTI

lleis inviolables dictades per la fredor dels números: punts assolits, gols marcats, gols rebuts i quocient de gols (*average*). El tarannà d'un equip es reflecteix en la seva resposta al desafiament de tots aquests factors.

L'enfonsament del saldo de gols. Començant pels punts assolits durant la primera volta (gràfic núm. 1), es pot comprovar que la present és la pitjor temporada del Barça d'aquests últims anys. Ha acumulat sis punts menys que no en la primera Lliga de la sèrie victoriosa (90-91). Amb l'excepció de la temporada 92-93, en la qual va sumar 30 punts, es podria parlar d'un descens progressiu, un any i un altre; un signe advertidor que cal no perdre de vista.

Més significativa, encara, és la davallada del saldo de gols (diferència entre gols marcats i encaixats) des de la temporada 90-91. Al final de la primera tongada de les quatre darreres lligues el Barça tenia un saldo de gols elevat, entre 19 i 30. En la present només en tenia 9 (vegeu el gràfic núm. 2).

El saldo actual és inferior a la meitat del saldo obtingut en la temporada 91-92, que va ser el menys bo de tots quatre. Òbviament aquest saldo de 9 gols és una llosa que s'ha de remoure jornada per jornada. Normalitzar-lo obliga a una segona volta excepcional. Cal

recordar que el saldo del Reial Madrid al final de la primera tongada d'enguany era de 31 gol, un més que no el Barcelona de la millor temporada (92-93). I que el Deportivo, tot i les angúnies, té un saldo favorable de 17 gols, el doble que el del Barça.

L'ensurt és més inquietant si analitzem el gràfic núm. 3, on consten els saldos de gols del Barça al final de les quatre últimes lligues. Com es pot veure, ha estat digne d'un campió en tots els casos: sempre igual o superior a 40 —de 53 (!) la temporada 92-93—. Els actuals 9 gols de saldo són d'una pobresa tal que condueixen a reconèixer la feblesa de l'equip i a admetre que serà extraordinàriament difícil d'apujar-ne el nivell a l'alçada mínima desitjable.

L'eloqüència del 'goal average'. El *goal average*, és a dir: el quocient resultant de la divisió del nombre de gols marcats pel de gols rebuts, és un magnífic termòmetre per a diagnosticar l'estat de salut d'un equip. Aquesta xifra és l'últim recurs utilitzat per determinar el campió de Lliga en cas d'empat a punts entre dos equips que, alhora, en els seus enfrontaments particulars, hagin rebut i marcat un mateix nombre de gols. I és un indicador que diu molt de l'equilibri entre defensa i atac, de la compensació de línies

i conseguint garantia de rendiment. Cal dir que l'aplicació del quocient de gols afavoreix clarament les millors defenses. Per exemple, un equip que hagi marcat 100 gols però n'hagi rebuts 50 té un quocient de 2,00; però un equip que n'hagi fets 50 i n'hagi rebuts 20 té un quocient millor, de 2,50.

En aquest terreny el Barça de Cruyff no ha estat brillant, perquè fins ara l'holandès ha jugat descaradament les cartes del futbol d'atac, i en una competició de 38 partits és molt difícil d'aconseguir el doble èxit de marcar molts gols i de rebre'n pocs. L'increment del divisor (gols rebuts) minva brutalment el quocient.

En la present Lliga, finalitzada la primera tongada, el Barcelona té un quocient de 1,391, el més baix dels últims quatre anys, del tot impropï d'un campió. En el gràfic núm. 4 es pot comprovar, per comparació, l'estretor d'aquest quocient, que encara es fa més cridanera si es confronta amb els quocients obtinguts al final de les quatre lligues, segons que es pot veure en el mateix gràfic. La "regeneració" de l'actual, per tal d'aixecar-lo fins a un mínim de 2,00 (que continuaria essent baix), obligaria a una segona tongada en què el Barça fos capaç de mantenir una mitjana de 2,5 gols marcats i 1 d'encaixat per partit. No és gens fàcil, perquè una sola jornada desgraciada en defensa descompensa negativament el quocient i arruïna una part del progrés efectuat. Exemple: l'any passat, abans de la derrota a Saragossa (6 a 3), el quocient del Barça era de 2,625; després del partit era de 1,53. Rehabilitar-lo va ser una senyora gesta. Cal subratllar que enguany, al final de la primera volta, el Reial Madrid presentava un *average* de 3,066. Autènticament de luxe.

L'esperança, una tongada salvadora.

Es diu, i és veritat, que la Lliga és la competició de la regularitat. Però també és veritat que el campió és aquell equip que aconsegueix de trencar-la i d'establir llargues tirades victorioses, que és justament el que el Barça va saber fer en les últimes quatre lligues. La més notable d'aquestes ratxes fou la que li permeté de sumar 28 punts dels 30 possibles en els darrers quinze partits de l'última Lliga. Una seqüència formidable que es va iniciar en la jornada immediata al 6 a 3 de Saragossa, farcint l'Osasuna de gols, i que ja no es va interrompre fins al final. A partir del desastre de La Romareda, el Barça va marcar 45 gols en 15 partits i només en va rebre 12, amb què va obtenir un quocient parcial fabulós de 3,75, gairebé irrepètible. Tot i així, si el Deportivo no hagués fallat el famós penalt en l'últim minut contra el València, el Barça no hauria estat campió. És un bon exemple per a

entendre l'aspror de la segona tongada que el Barça haurà de superar.

I és que el Barça no en tindrà prou de millorar el seu rendiment a base d'assolir l'anomenada "mitjana anglesa", consistent a sumar tres punts cada dos partits, guanyant a casa i empatant fora. Això només li permetria d'arribar a 53 punts, i amb aquesta puntuació només seria campió si els altres candidats, i molt especialment el Madrid, fallessin més del compte. La segona tongada del Barça ha de ser impecable. Suposant que el Madrid repeteixi la campanya de la primera meitat de la Lliga (29 punts), amb què en totalitzaria 58, el Barça hauria de sumar-ne 34 per arribar als 59. I això vol dir que en tota la segona tongada l'equip blau-grana només pot deixar de guanyar quatre punts. La gran pregunta és: es troba el Barça actual en condicions de jugar cada partit, a casa i a fora, amb l'esperit i l'eficàcia de les històriques jornades que l'han fet famós internacionalment? **Joan V. Revillat**

L'horitzó del València

TEMPORADA	PUNTS ASSOLITS, SALDO DE GOLS I QUOCIENT AL FINAL DE LA 1ª VOLTA		
	PUNTS	SALDO	QUOCIENT
90/91	19	1	1,045
91/92	25	6	1,300
92/93	24	13	1,866
93/94	19	-4	0,840
94/95	18	1	1,040

Divuit punts, saldo d'un gol i quocient molt baix (1,040), defineixen millor que mil paraules la primera tongada del València a la Lliga d'enguany. L'onzena posició és del tot decebedora, quan

les esperances inicials de l'afició valencianista eren les més fonamentades d'aquests últims anys.

El gràfic d'aquest requadre mostra que la present temporada ha estat la pitjor, des de 1990-1991, en nombre de punts assolits, però no en saldo i quocient de gols. La millor campanya del València d'aquests últims anys va ser la del 91-92, quan va quedar a 8 punts del campió. En saldo i quocient de gols, tanmateix, la millor temporada va ser la 92-93.

Cal subratllar que, al València, sempre li han fet molt de mal les tongades negatives, mai no compensades per altres de positives. Així, en la Lliga actual, ha tingut una tongada pèssima: després d'aconseguir vuit punts de deu possibles dins el primer terç de la primera tongada, ha enfilat un seguit de resultats catastròfics (8 punts sobre 26 de possibles) que l'han enfonsat a la part compromesa de la classificació.

El mal ja és fet. Què es pot esperar, raonablement, del València a la segona tongada? Tenir accés a la copa de la UEFA i guanyar la copa del rei. La segona opció no admet pronòstics. I per a tenir aspiracions europees cal arribar al final amb un mínim de 42 punts, a més de comptar amb el laberint que el reglament de la competició origina. Per estar segur de jugar la UEFA hauria de totalitzar 45 punts. No sembla una tasca fàcil. Amb només 18 punts a la primera tongada, n'hauria de fer 27 a la segona, i això vol dir sumar tots els punts possibles a casa i aconseguir-ne 8 a fora. Atenció: cada punt perdut a casa hauria de ser compensat amb un punt més a fora. No, no serà gens fàcil... **J. V. R.**